

[Damsgaard.]

Også det offentlige må bidrage til den større opsparing. For staten, der i forvejen driftsfinansierer sine anlægsudgifter, får bidraget karakter af, at vi nu tager fat på at sikre det opsparingsgrundlag, der er nødvendigt for den senere udbygning af folkepensionen, som vist alle ønsker. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det forslag, som jo senere kommer til behandling.

For kommunerne, der i sidste finansår har hentet et par milliarder kr. fra den private opsparing og derved været en meget hård konkurrent til både erhvervenes og boligbyggeriets lånebehov, bør kravet om en større selvfinansiering også ses som en tilskyndelse til bedre planlægning af kommunernes samlede anlægs- og investeringsopgaver, og jeg tror, at vore mange dygtige kommunalfolk vil forstå og vil magte dette.

Øget tilskyndelse til privat opsparing især til boligformål går ind i denne sammenhæng både gennem kravet til større egenkapital og gennem adgangen til boligopsparingskontrakter. Det førstnævnte må jo ses i sammenhæng med, at de store kurstab i dag stiller store krav, og en øget opsparing, som bidrager til, at dette kurstab kan blive mindre, vil unægtelig, tror jeg, være den allerbedste støtte til mange bolig-søgende, være i deres interesse.

Vi finder tilskyndelse til boligopsparing rigtig, men jeg tror også, at vi i det videre må have opsparing også til andre formål i tankerne, og jeg vil gerne minde om et forslag, som det ærede medlem hr. Jens Foged tidligere har rejst, om i denne forbindelse at se på de tekniske muligheder, som kilde-skatteapparatet her kan byde.

Vi havde selvfølgelig gerne set, at den skattemæssige stramning over for nyerhvervede parcelhuse kunne afgrænses til de meget store og luksusprægede huse, men også her må det gælde, at parcelhuskøbernes interesse i en politik, der bringer kurstab og rente ned og sikrer en bedre orden i samfundsøkonomien, rækker langt videre, mener jeg da, end de umiddelbare ulemper, der kan påvises. Kan dette bidrage blot en smule også til større omkostningsbevidsthed hos byggeriets parter, vil allerede meget være vundet derved både for samfundsøkonomien og for de boligsøgende.

Den langsigtede saneringspolitik, som

økonomiministerens redegørelse er et udspil til, kan gradvis føre til en aflastning af andre led i den økonomiske politik og mindske risikoen for disse stadig tilbagevendende og kortsigtede finanspolitiske indgreb, som vi kender alt for godt fra fortiden. Der er mere fremtid og mere fremskridt i en politik, der retter op på de grundlæggende skævheder, end i disse stadige kriseindgreb, der så tit har vist, at de ikke klarer vanskelighederne. Baggrunden er jo den enkle, at vort samfund i en årrække har levet over evne, og at Danmark, som formanden for venstres folketingsgruppe, hr. Henry Christensen, udtrykte det i en tale i aftes i Hillerød, hverken kan eller skal fortsætte med at leve på øget gæld. Jeg tænker mig, at hr. Henry Christensen senere vil tage del i debatten, i morgen måske.

Endelig skal jeg hæfte mig ved en ting i økonomiministerens redegørelse, som vi i venstre lægger stor vægt på, nemlig bebudelsen af en samlet dagpengereform med virkning fra 1973. Det har naturligvis sammenhæng med socialreformen og med vort ønske om, at det sociale sikkerhedsnet skal være for hele befolkningen. De sociale forbedringer koster selvfølgelig. Derfor er det rigtigt, at vi allerede nu peger på, hvor pengene til den tid skal komme fra, også for at markere, at den nødvendige tilbageholdenhed i forbrugsudviklingen ikke skal vende den tunge ende nedad og hindre, at de vanskeligst stillede i samfundet får del i fremgangsmulighederne.

Vender jeg så til sidst tilbage til selve finanslovsforslaget, må jeg sige, at der sker og skal ske en fortsat udvikling og fremgang i vort samfund. Ser vi på den udvikling, vort samfund er midt i, ville det tungeste ansvar for en regering være, om den satte samfundet i stå. Hovedsigtet med en sanering må være at skabe grundlag for fortsat fremgang. Det betyder på den anden side, at udviklingen i de offentlige udgifter heller ikke på ét år eller to lægges drastisk om. De goder, som vi sikrer os via det offentlige, skal nødvendigvis betales, og det betyder uundgåeligt, at vore muligheder for samtidig at øge det private forbrug beskæres tilsvarende. Hertil kommer, at vi i en årrække har taget fremtidens stigninger på forskud. Det går ikke længere, og derfor må vi indstille os på en periode, hvor forbrugs-